

I DIN SKYGGE

AV JIM HOHNBERGER

*”Den som bor i Den Høyestes skjul,
skal hvile under Den Allmektiges skygge.”*

Salme 91,1

Den store hemmeligheten ved å leve som kristen, er å lære hvordan man lever innenfor Jesu skygge. Mens det er lett å snakke om på det abstrakte plan eller som et konsept, er det en erfaring mennesker sjelden finner og sjelden søker, selv de mest hengivne kristne. Har man en gang hatt denne erfaringen, vil man ikke ønske seg noe annet. Så bli med meg for å få et glimt av dette spesielle stedet – under Den Allmektiges skygge...

Da vi flyttet til Montana, hadde vi ikke planlagt at jeg straks skulle begynne å arbeide igjen. Flyttingen var et eksperiment med Gud for å se om vi virkelig kunne finne Ham. De første par årene der ble brukt til å bygge vårt hjem, og til å bruke tid på *min* karakterbygging og den personlige forvandlingen Gud ønsket at *jeg* skulle begynne med.

I to år levde vi meget sparsomt, og eksperimentet virket! Imidlertid begynte da kontantene våre å ta slutt. Jeg kunne ha greid det et år til på det vi hadde, men det var nå tid for å se seg om etter ett eller annet arbeid. Gjennom Guds inngripen på flere områder, ble jeg ledet til å starte med salg av fast eiendom i vår lille dal.

Dalen vår strekker seg nesten 10 mil fra nord til sør. Da vi flyttet dit, fantes der ca. en helårs bolig pr. 1,5 km. Menneskene som bodde her hadde blitt tiltrukket av området av liknende grunner som oss, - skjønnheten, lufta og det rene vannet, så vel som ensomheten. Det var beboere der som betraktet hele dalen som sin egen, selv om den stort sett var eid av myndighetene, og derfor unektelig tilhørte alle landets borgere. Noen av dem ville med glede ha satt opp en inngangsdør lengst sør i dalen, og bare gitt nøkler til de få som allerede bodde der. De hadde funnet paradiset, og nå ønsket de å beholde det for seg selv.

De så på mitt salg av eiendommer som den største trusselen mot sin lykke, og de gjorde hva de kunne for å stoppe meg. Men forstå meg rett, - dette gjaldt ikke alle innbyggerne, bare noen få ekstremister. Likevel gjorde de livet svært vanskelig for meg. Hver gang jeg satte opp et salgsskilt, rev de det ned. Husk at dette ikke var som i ditt typiske nabolag der man var redd for å bli sett av noen og rapportert inn. Dalen er meget stor i utstrekning og har få innbyggere, så ingen i nabolaget kunne se deres handlinger. Ingenting kunne hindre dem i å forstyrre min forretning.

Jeg bestemte meg for å se tiden an. Jeg satte opp nye skilt der de gamle hadde blitt fjernet, og disse ble også raskt borte. I løpet av kort tid hadde jeg mistet 75 skilt, og jeg fikk en tendens til å la mitt sinn dvele ved hva disse "grusomme" menneskene gjorde mot meg. De hadde, tross alt, fjernet skiltene mine, spredd alle slags rykter om meg som gikk på min ærlighet, ja til og med min lovgylighet. De klaget til statens lisenskontor på min antatt illegale praksis som jeg drev fra mitt hjem. Selv staten overså klagen og sa til meg: "Det er bare en flokk sjalu mennesker. Ignorer dem, og de vil snart gi seg." Det kan så være, men det var ingen enkel sak å vende mitt sinn bort fra tanken på alle de vonde tingene som var gjort mot meg, spesielt når deres handlinger hindret meg i å drive lønnsom forretning på et tidspunkt da midlene mine nesten var oppbrukt.

Jeg hadde funnet mine drømmers dal, og nå jobbet nettopp den dalen imot mine anstrengelser for å tjene til livets opphold for min familie. Når vi møter en fristelse, kan vi enten fokusere på denne, eller vi kan fokusere på løsningen. Når vi fokuserer på problemet/fristelsen, synes det/den å vokse seg større og blir vanskeligere å kontrollere. Det er som å rulle en liten snøball nedover en bakke, - den vokser seg større og større inntil den blir så stor at den kommer ut av vår kontroll. Slik er det med alle problemene vi møter.

Mitt valg var enkelt. Jeg kunne tilbringe tiden med å finne ut hvem disse menneskene var, som – bokstavelig talt – ønsket å ta brødet ut av munnen på barna mine. Jeg kunne identifisere dem og arbeide for å sverte dem, og jeg kunne søke sympati hos andre ved å si "stakkars meg!", eller arrangere en "syns synd på meg"-sammenkomst fordi jeg var blitt hakket på. Eller jeg kunne gjøre det arbeidet Gud hadde kalt meg til å gjøre. Jeg kunne ikke gjøre begge deler.

Om jeg fjernet problemene fra mitt sinn og overgav dem til Gud og sa: "Her er de, Gud. Du må overta dette. Det er alt for vanskelig for meg å håndtere!", da kunne jeg fokusere på mitt virkelige arbeid. Jeg kan ikke kontrollere hva andre mennesker gjør. Jeg kan ikke hindre dem i å si vonde ting om meg. Jeg kan ikke beholde et godt rykte ved selv å forsvare det. Det jeg derimot kan gjøre, er å ha mitt sinn rettet mot Gud, og det er hva jeg valgte å gjøre.

Hver gang et nytt rykte nådde meg, hver gang jeg ble satt på prøve, hver gang jeg oppdaget at et nytt skilt var fjernet, så jeg det som en ny mulighet for meg til å øve på full overgivelse av situasjonen til Gud. Mitt sinn ønsket å dvele ved ondskapen som var blitt gjort mot meg, istedenfor å overgi de ubehagelige følelsene til Gud og forbli i fred med mine medmennesker, selv de som plaget meg. Jeg husket en universitetsprofessor jeg hadde vært i konflikt med. Jeg håndterte ikke situasjonen særlig godt, og Gud lot meg gang på gang komme i liknende situasjoner inntil mitt valg om å gjøre ting på Guds måte, var blitt etablert som en vane.

Jeg fant ut at du kan *løpe fra* djevelen, men du kan ikke *gjømme deg* for ham. Det å komme til stillheten og bo i ødemarken eller på landsbygda, vil minimalisere mengden av kontakt og stress som du mottar fra andre mennesker, men det vil ikke eliminere dem. Det finnes ingen

steder du kan dra for å komme unna all fristelse. I dette tilfellet var det ingen mulighet for å unngå fristelsen. For hver artikkel jeg kjøpte, og hver gang jeg kjøpte gass, visste jeg at det minket på pengebeholdningen. Dette utløste sterke følelser i meg, og spesielt når jeg også fant et nytt skilt fjernet. Jeg trengte så sårt pengene fra salget av disse eiendommene. Gjennom tunge prøvelser lærte Gud meg å forholde meg *passiv* til stemmen i mitt kjød, - det vil si til stemmen av mine sinnsbevegelser og følelser. Samtidig ville Han at jeg skulle bli villig til å lytte og lyde, til å bli *aktiv* overfor Hans stemme som talte til meg.

Disse prøvelsene kom aldri når jeg var klar for å møte dem, slik som under mine bønnestunder. De kom når jeg minst ventet det. Når jeg kjørte rundt og fant enda et skilt som var borte, lengtet jeg i mitt sinn etter å dvele ved det. Jeg erfarte at når jeg ga etter og tenkte på det, når jeg fortalte venner om det, når jeg oppsøkte venner og delte med dem hvor dårlig behandlet jeg ble, eller snakket med min familie i Midtvesten, syntes problemene alltid mye verre enn de egentlig var. Fakta var at jo lenger jeg holdt på med dette, jo mer fjernet jeg meg fra Gud. Til slutt forstod jeg at jeg var i en krig, ikke med mine fiender, men for mitt åndelige liv. Jeg skjønnte etter hvert at Gud ikke hadde ført meg til villmarken for at jeg skulle finne hvile der på mitt vakre sted. Nei, Gud ønsket at Jim Hohnberger skulle komme til stillheten i Hans nærvær, slik at jeg kunne ha hvile og fred under alle omstendigheter, gode eller dårlige. Han ønsker også det samme for deg.

I gammeltestamentlig tid måtte David flykte ut i ørkenen, på samme måte som jeg hadde flyktet fra sivilisasjonen. David skjønnte at han hadde fiender som hadde bestemt seg for å ødelegge ham, selv ute i ødemarken. Jeg erfarte også at jeg hadde fiender som ville ødelegge meg. Spørsmålet var det samme for meg som det var på Davids tid: Kan jeg finne fred og hvile for min sjel i Jesus, uavhengig av forandringer i mine omstendigheter? Kan jeg, ved tro, legge hele denne vonde situasjonen i Hans hender og ikke bekymre meg over den, men ganske enkelt stole på at Gud tar vare på meg?

Jeg hadde nettopp kommet til det punkt hvor jeg forstod dette, da angrepene begynte å bli verre! Flere rykter dukket opp, og nå også redaksjonelle artikler i avisene. Det som ble sagt om meg var så usaklig at det var vanskelig ikke å reagere, enda jeg nettopp hadde lovet å legge alt i Guds hender. Dette ble min krig, - ikke å kjempe mot påstander, men å forbli stille og overgitt til Gud, og tillate Ham å lede og befale meg.

Denne artikkelen er et utdrag fra kapittel 5 i Jims nye bok *Come to the Quiet*. For resten av historien, se enten boka eller cd-serien *Come to the Quiet*.